

ONZÈ CONCURS DE RELATS BREUS DE DONES

“Paraules d’Adriana”

CATEGORIA SANT ADRIÀ 2.009

AUTORA: CENETA PI I VENDRELL

L’ESQUELA

Havia d’haver entregat la traducció ahir. Ho recordo perfectament, data límit de lliurament, el 9 de setembre. Pujo l’escala esbufegant. Saludo la Judit i l’Enric. Em saluden, sense treure els ulls de la pantalla. Guanyar-se la vida fent d’escriptora no és fàcil. He hagut de rellogar l’estudi a dos col·legues per compartir les despeses i, és clar, agafar feinetes d’aquí i d’allà.

Quan arribo al meu despatx em trobo un munt de paperassa damunt la taula.

- Qui m’ha posat tot això damunt la taula? - crido.

Se sent la veu de la Natàlia, que respon:

- És el munt de merda que has acumulat a la meua taula tot el temps que no t’ha funcionat l’ordinador i has vingut a treballar amb el meu! M’he cansat de veure-ho!

No tinc temps d’entretenir-me. Amb la mà, aparto la pila a un cantó de la taula per tenir espai per a treballar. Haig d’acabar la traducció. L’haig d’acabar ara mateix si vull que em segueixin donant feina els de la revista. Obro el correu. Perquè va tant lent? Em sona el mòbil, faig veure que no el sento, és l’Amèlia per recordar-me que estan esperant la traducció. No l’agafaré. Per fi, ja tinc el document. Em concentro i m’hi poso. L’Enric és el primer de marxar. Em deixa un llibre damunt la taula.

- Quan tinguis temps, llegeix-te’l. Val la pena. Jo ja l’he acabat. Ja me’l tornaràs.

S'acosta per fer-me un petó, li paro la galta gairebé sense ni adonar-me'n i li dono les gràcies. Al cap d'una mica, la Judit em diu que necessita que parlem, jo me la trec de sobre, intento que entengui que no tinc temps. Per fi, se'n va, després d'arrencar-me la promesa que aquesta tarda quedarem. Cal que m'expliqui l'últim i enèsim fracàs sentimental. Perquè s'entesta sempre a enamorar-se de l'home equivocant? Em torno a concentrar. Només em queda fer una última lectura i enviar-lo. Ho faig. Acabo. Per fi. Missatge nou, annexo el document de Word i, ja està, el missatge s'ha enviat. Agafo el mòbil, li faig un missatge SMS a l'Amèlia comunicant-li que ja he enviat la feina i que perdoni el retard.

M'alço i me'n vaig a la taula de la Judit a buscar un CD per posar. Damunt la seva taula hi ha el diari, obert per la pàgina de les esqueles. Els ulls se me'n van a l'esquela d'una senyora que es diu Nila. Nila Oró Mitjavila .. es diu igual que ..., penso ..., no els recordo els cognoms. I si fos ella? Tampoc no n'hi ha tantes, de Niles ... És casualitat que la pàgina de les esqueles de la Vanguardia, justament avui i justament ara, hagi quedat oberta damunt la taula de la Judit ? No hi crec jo en les casualitats. La cerimònia religiosa per l'etern repòs de la seva ànima tindrà lloc avui, dia 10 de setembre de 2006, a les 10.50 hores, al Tanatori de les Corts. O sigui d'aquí mitja hora.

Apago l'ordinador. Em poso la jaqueta. Surto i tanco la porta de cop. Baixo les escales de quatre en quatre. Plou intensament. Necessito un taxi. Potser si pujo fins a Diagonal en trobaré algun. Ostres, mira que posar-se a ploure precisament ara. Merda! Quan plou trobar un taxi es converteix en missió impossible. Ara en ve un, res, està ocupat. Per fi en trobo un de lliure, alço el braç enèrgicament, s'atura i hi pujo, gairebé sense alè i amb les paraules que em surten trepitjant-se les unes amb les altres, li indico que em porti al Tanatori de les Corts. A cada semàfor que ens aturem, em distrec veient els regalims

d'aigua com baixen per la finestra.

El dia que varem enterrar el pare també plovia. El pare. Una vida amb silencis de maquillatge. Una vida endreçada, recte, sense excessos. Un home bo i generós, un bon pare i un bon espòs.

Busco la sala de vetlla, no recordo els cognoms, però suposo que no hi deu haver gaire "Niles" a qui enterrin avui. És la número 13. Al pis de baix. Mentre baixo les escales, la pressa amb què s'havien precipitat els esdeveniments, desapareix. Baixo les escales a poc a poc, sense saber ben bé què hi faig ni què hi vinc a buscar. Només sé que el nom de Nila em ressona al cervell. L'aire condicionat fa que se'm refredi la suor enganxada al cos. Un calfred em recorre l'ànima. Busco la sala 13, quan ja hi sóc a prop, hi veig gent afligida que s'abraça. En un racó hi ha un noi, quan m'hi acosto i li veig la cara, em quedo clavada. No em puc moure. Aquell noi és la viva imatge de l'Arnau, el meu fill. Tenen una edat semblant, el pentinat és diferent i la manera de vestir-se també. Però aquella mirada. Aquella mirada!

M'assec. Contemplo l'escena de dolor. Espio tots els moviments d'aquell noi. Li cauen algunes llàgrimes, sense demanar permís, li llisquen per les galtes com els regalims de la pluja lliscaven finestra avall del taxi. Devia haver estat una àvia que s'havia fet estimar. Torno a mirar aquell noi que plora. En cada mirada i cada gest hi veig l'Arnau. El temps s'ha aturat. Tinc fred. No puc pensar. La comitiva passa davant meu cap a la capella, jo em quedo asseguda a la cadira. Incapaç de veure un múscul. Resto immòbil.

Immòbil, obro el calaix dels records, m'apareix la imatge nítida de la consola del pis de l'Eixample.

La mare va marxar a Caldetes després de suplicar-me que anés al pis de l'Eixample a fer neteja de les coses del pare. La roba, l'havia de dur a la parròquia. Ella no s'hi veia en cor. Els papers de política, testimonis polsosos d'anys de lluita clandestina, fotografies en blanc i negre, factures, objectes. *Nena, fes-ho tu, jo no m'hi veig en cor. El que tu facis a mi ja m'estarà bé.*

Havia plogut amb força aquella tarda, havia refrescat. Vaig sortir al balcó, m'hi vaig estar força estona. Havia decidit anar per feina, vaig anar directament del cementiri al pis. En Roger, bon fill, havia anat a acompanyar la mare a Caldetes. Allí hi estaria bé. Les seves amigues la distraïen.

Volia treure'm de sobre la feina de fer desaparèixer les coses del pare del paisatge habitual de la mare. Vaig entrar. Vaig decidir fer piles. Em vaig situar davant la consola. Tres piles. La de papers sense valor que calia llençar, la de fotografies i papers que guardaria per quan la mare tingués valor d'enfrontar-se als records, la dels paperots de política que anirien tots a casa d'en Roger i, potser en faria quatre, de piles; també faria una pileta per a mi. Poques coses, al meu apartament ja hi tinc prou coses.

Quants records. Em pensava que ho acabaria ràpid. I se m'ha fet fosc. Impossible ventilar tants records mecànicament. Vaig a la nevera, agafo una cervesa, continuo. Dins d'una carpeta de factures, al fons de tot, hi vaig trobar un sobre esgrogueït pel pas del temps. Davant el nom del pare. Darrera el nom d'una dona: Nila. Vaig obrir-la i la vaig llegir sencera, vaig plorar amargament. No sabia com m'havia de sentir. Pensava que potser calia que em sentís traïda, però no me'n sentia. Vaig plorar molt. El final de la carta, me'l sé de memòria. Era un comiat en majúscules: *No podem continuar, amb tu he viscut coses meravelloses però no podem continuar. No em busquis. Negaré haver-te conegut mai però sàpigues que sempre, per sempre, et portaré en un raconet del meu cor. Nila.*

Sóc davant la capella, m'hi he acostat però no he gosat entrar. De sobte veig el noi recolzat a la paret. No ha entrat, tampoc. Em mira i em pregunta si coneixia l'àvia. Intento bastir un discurs creïble, li dic que sóc la filla d'una amiga seva de joventut, confiant que no me'n demanarà gaire detalls. No em pregunta res, només m'etziba: *No sé perquè li fan una missa, ella no n'era de missa. Saps? Era una dona molt alegre i molt comprensiva. Ens enteníem molt bé, ella i jo.*

Li somric, l'abraço, li dic que ho sento molt i marxo.

Jo no hi crec, en les casualitats.